

που μια μέρα ένοιωσα την πικρή κλήθρα, πώς είχα λησμονήσει τη γλώσσα μας. Ταξίδεψα για κάποια υπόθεση στο Μπρέσλαου κ' εκεί βρήκα κάποιο πατριώτη. Θέλησα να του μιλήσω ελληνικά μάλιστα, όπως μ' ακούτε, μια στις δέκα λέξεις εθιμώδουν. Τότε κάποια βαθύτατη λύπη ένοιωσα. Είχαν αρχίσει ν' αρχωνται και τα γραμματα της μητέρας γιομάτα καυλό και πόνο και λαχτάρα και παρακάλια να κατέβω στην πατρίδα. Κάθε φορά που λάβαινα γραμμα αράσταινα. Έβαζα βουλή να φύγω. Μά μόλις γινόμουν καλά, ξεχνούσα, κι από μια μεριά κάποια ντροπή, μα περισσότερο ο παρὰς, τα κέρδη μου πνιγαν κάθε σκέψη κι αρχίζα πάλι τη δουλειά. Τώρα τὰ γραμματα της μητέρας έσταζαν φαρμάκι. Μου θύμιζε πώς γέρασε, πώς ζύγωσε το μνήμα, με ξόρκιζε στην αγάπη της να γυρίσω να με ιδῆ ακόμη μια φορά. — "Αχ! Ακούστε τί παραπονεατικο σκοπό παίζει έξω ή μουσική. — Έπειτα τὰ γραμματα αρχισαν ν' αρχωνται σπάνια και τώρα δὲν ξέρω πιά, ζει ή πεθανε.

Μια μέρα — πᾶνε δυό μῆνες τώρα — ένοιωσα πώς είχα στ' αληθινά αποστασει από τόσων χρονῶν δουλειά. Είχε φρεθῆ κάποιος που ζητούσε ν' αγοράσει το μπαζλί. Δὲν περίμενα και γλήγορα το ξέκανα.

Όταν έλειψε ή δουλειά, είδα τότε την ερημιά μου. Για πρώτη φορά μου φάνηκε μικρό, στενόχωρο το μέρος που ζούσα. Μια στενοχώρια μ' έπνιγε, κάποιος πόθος που δὲ μπορούσα να τον ήρίσω, μια σκέψη άδεια πλάνευε το νου μου, σαν όνειρο, σαν λαχτάρα, μα γιατί; Κ' εγώ δὲν ήξερα. Η ενθύμηση της πατρίδας οὔτε κἄν στο νου μου. Τάχα γιατί είχα ξεχάσει τη γλώσσα, από ντροπή, ή στ' αληθινά είχα λησμονήσει την πατρίδα; Δὲν ήξερα. Μια καταχνιά σκέπαζε το νου μου. Ποθούσα μόνο να φύγω, να ταξιδέψω, να ταξιδέψω μακριά, μα για πού;

Πῆρα το πρώτο τραίνο και μ' έβγαλε εἰδῶ. Γύριζα όλη την ήμέρα γοργά, μα χωρίς σκοπό. Έτσι άθελα μπήκα στη μπουραρία αυτή και κάθησα δίπλα στο σαλονάκι σας κ' έβλεπα τον κόσμο άδιάφορος, βυθισμένος στην πίκρα μου. Αξάφνα άντηήχσαν τὰ τραγούδια σας. Καθώς ήσαστε κλεισμένοι εἰδῶ, έρχταν στ' αὔτιά μου σαν από μακριά. Κάτι μου λε-

γαν στην ψυχή μου, κάτι μου θύμιζαν, χωρίς να θέλω λησμονήσα τη μουσική, τον τριγύρω κόσμο και πρόσεχα στα τραγούδια σας. Πού τάχα να τὰ είχα ακούσει;

Ο Θεός σας ρώτισε και ψάλατε το Χριστός Άνίστη. Σὰ να φύσηξε κάποιος άέρας και σκόρπισε την καταχνιά που σκέπαζε το νου μου, σὰ να μου φώτισε και ζέστανε την καρδιά κάποιος ήλιος, το τραγούδι σας, το τροπάρι εκείνο μου ζύπνησε στην ψυχή όλη τη ζωή την περασμένη. Έβλεπα τώρα όχι πιά μακριά, εἰδῶ μπροστά στα μάτια μου την πατρίδα τη γλυκειά την ήλιολουσμένη, τη μάνα να με σφίγγη στην άγκαλιά της, θυμήθηκα την εορτή τη χαρισάμενη. Ο πόθος δὲν ήταν άδειος τώρα και κάποια έλπίδα γεννήθη. Τα μάτια μου πλημμύρησαν δάκρυα και χωρίς να σκεφτώ, άθελα άνοιξα την πόρτα. Συμπαθήστε με αν σας έτράχα, αν σας έζαλισα, μα τώρα νοιώθω πώς είμαι άλλος, ξεχνῶ τὰ τόσα χρόνια που πέρασαν και είμαι είκοσι χρονῶν ακόμα και λαχταρώ για την άγκαλή της μητέρας — όχι! ζει τάχα ακόμη; — και ποθῶ στο χωμα κἄν να γείρω της πατρίδας. Να με συμπαθήτε.

Έκμαε να φύγη.

— Όχι, κύριε, να μείνετε, να γιορτάσετε μαζί μας αληθινά Άνσταση. Για λίγες ώρες θά πῆτε πώς είστε στην Ελλάδα, την πατρίδα. Κι όταν θά θελήσετε να πάτε κάτω, πρόθυμοι να σας φανούμε αληθινοί πατριώτες.

Τὰ ποτήρια γέμισαν κρασί, μα και τὰ μάτια όλων ήταν γεμάτα δάκρυα. Με διπλή χαρά τώρα, με συγκίνηση αληθινή χαιρετήσαμε το νέο σύντροφο. Κ' εκείνος με λαχτάρα:

— Χριστός άνίστη, παιδιά, ρόναζε. Καλή πατρίδα.

"Υδρα, Οχτώβριος 1905.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ

το σκαμνί που τον είχαν φέρει, έφυγε και πήγε στο χτήμα· τέτοια δύναμη είχε το ζόρι κ' ή πέτρα κείνη. Μα ο Βαβυλώνιος έκαμε κι άλλα αληθινά αξιοθαύμαστα, αφού δηλαδή πήγε το πρωί στο ύποστατικό και διάβασεν από παλαιό βιβλίο μερικά θεατικά λόγια, έφτά τον αριθμό, και καθάρισε το μέρος με θειάφι και λαμπάδα, γυρίσαντάς το τρεις φορές, έβγαλεν όσα σεροπούμενα ήτανε μέσα στο χτήμα. Ηρθανε λοιπόν ώσαν να τραβούνταν από το ζόρι φείδια πολλά, άκονάκια κι όχιές και άστρίτες και σάιτες και βούζες και κούβακες· έλειπε όμως ένα γέρινο φείδι. που δὲν μπορούσε, υποθέτω, από τὰ γερματά να βγη όζω, μὴν υπακούσαντας στην προσταγή· κι ο μάγος είπεν ότι δὲν είναι όλα παρόν· μα αφού χειροτόνησεν άποκρισάριο ένα φείδι, το πιο νέο, τῶστεϊλε στο γέρινο· κ' ύστερ' από λίγο ήρθε και κείνο. Κι άμα μαζώχτηκαν όλα, τὰ φύσησεν ο Βαβυλώνιος και κείνα άμέσως κατακαήκαν όλα με το φύσημα, κ' έμεις θαμάζαμε.

— Για πές μου, Ίωνα, είπα εγώ, το φείδι το νέο, ο άποκρισάριος, τραβούσε τάχα κι από το χέρι το μεγάλο, που καθώς λές, ήταν πιά γέρινο ή κρατούσε αυτό δεκανίκι και στηρίζονταν;

— Έσύ κοροϊδέβεις, είπεν ο Κλεόδημος, μα κ' εγώ ή ίδιος αν κ' ήμουνα μια φορά πιο άπιστος από σένα στα τέτοια — γιατί με κανένα τρόπο δὲν ήθελα να πιστέψω ότι μπορούνε να γίνουν αυτά — όμως όταν πρωτόειδα τον ξένο το βάρβαρο να πετάη — από τους Υπερβόρειους ήταν, καθώς έλεγαν — πίστεψα και νικήθηκα, αφού για πολὺν και

ρόν άντισταθήκα. Γιατί τί έπρεπε να κάνω, μια και τον έβλεπα να πετάη μέρα-μσημέρι και να περπατῆ άπάνου στο νερό και να περνάη μίς' από τη φωτιά ήσυχα κι άργά-άργά;

— Τα είδες εἰς' αυτά, του λέω, τον Υπερβόρειο να πετάη ή να περπατῆ άπάνου στο νερό;

— Βεβαϊότατα, είπεν αυτός, αν και φορούσε τσαρούχια, καθώς ποδένουνται κείνοι. Μα τί άνάγκη είναι να λέω αυτά τὰ μικρά, αφού έχω να σας πῶ άλλα μεγάλα, όσα μᾶς έκανε να βλέπουμε, να στέλνῃ δηλαδή τους έρωτες και δαιμόνια να φρην μπροστά μας και νεκρούς σαπισμένους νάνασταίνῃ και την ίδια την Έκάτη όλοφάνερη να παρυσιαζῃ και το Φεγγάρι να κατεβαζῃ; Έγώ λοιπόν θα σας δηγηθῶ όσα είδα να κάνῃ στο στίτι του Γλαφκία του γιου του Άλεξικλή· ο Γλαφκίας δηλαδή, μόλις πέθανεν ο πατέρας του και πήρε στα χέρια του την περιουσία, αγάπησε τη Χρυσίδα την κόρη του Δημαίνετου· έμένα μ' είχε για δάσκαλό του στη φιλοσοφία, κι αν βέβαια δὲν του παίρνε το μυαλό ο έρωτας εκείνος, θά ήξερε τώρα όλη την περιπατητική φιλοσοφία, αφού σ' ήλικία δεκοχτώ χρονῶν μεταχειριζότανε την άνάλυση κ' είχε περάσει ως το τέλος τη Φυσική Αμρόαση (1)· έπειδή όμως δὲν ήξερε τί να κάνῃ για τον έρωτα μου φανέρωσεν όλα τὰ πάντα. Κ' εγώ, καθώς ήτανε φυσικό, μα κ' ήμουνα δάσκαλός του, του πηγαίνω

(1) Έτσι λέγονταν ένα σύγγραμμα του Άριστοτέλη, που χάθηκε για πάντα.

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΕΟΡΚΙΑ*

ΓΙΑ Τ' ΑΒΑΣΚΑΜΑ

Άγιο Άναργύροι του Χριστού,
Πρώτοι γιατροί του κόσμου,
Όπου ήγιατρέψετε πολλούς,
Γιατρέψτε και το δούλο του Θεού (τόν τχδε)
Άπό τ' άβάσκαμα του.
Τί δὲ μπορ' ν' απομείνει
Άπό το μάτιασμα,
Το κακό το συναπάντημα,
Άπό ζήλεια, από φόνου, από κακία, απ' άφάρμακία, από ζηλοφτονία, απ' όρα κακή, από συναπάντημα κακό, από θηλυκό, από σερικό, από μικρό, από μεγάλο.
Ότι είνε βρκτησμένος, μυρωμένος,
Κάθε τριχα μετρημένος,
Του Θεού παραδόμενος,
Άπό τ' άγια περασμένος.
Τρεις τον άβασκένουνε,
Τρεις τον ζαβασκένουνε·
Γιός και πατέρας, μανη και θυγατέρα.
Σταχτιαζης έδιαβαινε την παραποταμίτσα,
Σταχτη, πούλουνε, σταχτη έβαστουνε·
Σταχτη, καπνιά στα μκτια του πούρθε κι' άβάσκανε.
Άν είνε από σερικό, από θηλυκό,
Άν είνε από μικρό, από μεγάλο,
Άπό άνύπαντρες, από παντρεμένες,
Άπό χήρες, από γκαστρωμένες,
Άπό ζηλαρίες, από στρεκλέες,
Άπό κουτσές, απ' άλλοιθωρες,
Νά σκασει ο χύς... τους,
Νά σκασουν τὰ βυζια τους,
Νά βγούν τὰ ματια τους
Κουρέλια στην ποδια τους.
Φεῦγα άβασκακία, φεῦγα άχκαμσουνη,
Φεῦγα κακό συναπάντημα,
Άπό το δούλο του Θεού (τόν τχδε).
Παρε γῆς τ' άβάσκαμαμὰ του, και το βρας της
(καρδιάς του (**))

τον Υπερβόρειο κείνο μάγο με τη συμφωνία να του δώση 4 μνές άμέσως — γιατί έπρεπε να πλερώση μπροστά και: για τις θυσίες — και 16 αν άποχτούσε τη Χρυσίδα. Κι ο μάγος αφού σούλαζε το φεγγάρι να ναι στη γιομσή του — γιατί τότε προπάντων πιανουν τὰ τέτοια — κι αφού άνοιξεν ένα λάκκο σε κάποιο άνοιχτό μέρος του σπιτιού κατά τὰ μεσανύχτα έφερε μπροστά μας πρώτα τον Άλεξικλή, τον πατέρα του Γλαφκία, που είχε πεθανει έφτά μῆνες πρίν· κι ο γέρος άραθυμώσε για τον έρωτα και ήμونه, στα ύστερα όμως του συχώρεσε να γαπαχῃ. Κατόπιν άνέβασε άπάνου την Έκάτη, φέρνοντας μαζί της και τον Κέρβερο, και κατέβασε το Φεγγάρι πολύμορφο θεύμα και που φανταζε κάθε φορά κι άλλιώτικα· γιατί στην άρχην έδειχνε γυναίκειο πρόσωπο, ύστερα γίνηκε βούδι όμορφότατο κ' έπειτα φαινονταν κουτάβι. Στα τελευταία λοιπόν ο Υπερβόρειος, αφού έπλασεν από πηλό κάποιον έρωτάκο, είπε: «Πήγαινε και φέρε τη Χρυσίδα». Και ο πηλός πέταξε· κ' ύστερα από λίγο ήρθεν εκείνη και χτυπούσε τη θύρα κι αφού μπῆκε άγκαλιαζεις το Γλαφκία σὰ να ήταν έρωτεμένη τρελλά κ' έμενε μαζί του ίσαμε που ακούσαμε τὰ κοκόρια να λαλούν. Τότε πιά και το Φεγγάρι ζαναπέταξε στον Ουρανό κ' ή Έκάτη χώθηκε μέσα στη γῆς και τὰλλα φαντάσματα εξαφανίστηκαν και τη Χρυσίδα την ξαναστείλαμε σπίτι της κοντά το γλυκοάραμα. Άν τὰβλεπες αυτά, Τυχιάδη, θά πιστέβες πιά ότι πολὺ ώφελοῦν τὰ ζόρικα.

(Άκολουθεϊ)

ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΥΓΚΑ (***)

'Αγοι 'Αναργήροι του Χριστού,
Πρώτοι γιατροί του κόσμου,
'Οπου ἐγκατέφετε πολλούς,
Γιατρέφτε και το δούλο του Θεού (τόν τάδε)
Πώχει τή λούγκα (στό τάδε μέρος).
'Εδώ ξορκάω τή λούγκα του,
Τήν ἐφτάριζή, τήν ἐφτάκλωνη, τήν ἐφταραγμακωμένη.
Νά πάει στ' ἄγρια βουνά,
'Εκεῖ νά ριζώσει, ἐκεῖ νά σκορπίσει,
Κι' ἀπό το δούλο του Θεού (τόν τάδε) νά φύγει, νά

χλαθεῖ.
'Α ριζώνει και βλυτρώνει ἡ καρδιά το' ὀγνίστρας,
Νά ριζώσει, νά βλυτρώσει κ' ἡ λούγκα στο δούλο του
[Θεού (τόν τάδε).
'Α ριζώνει και βλυτρώνει τάνώφλιον και το κατώφλιον
[τοῦ Θεού (τόν τάδε).
Νά ριζώσει, νά βλυτρώσει κ' ἡ λούγκα στο δούλο
[του Θεού (τόν τάδε).
Οὔτε ἀπάνου κορφή, οὔτε κάτου ρίζα.
'Από μένα ξορκισμένος, ἀπό τήν Παναγικήν γιατρεμένος.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΥΣΟΥΡΙΑ (****)

Πάνου σέ πράσινα βουνά
'Εἶνε πράσινα κλαριά
Πάνου στά πράσινα κλαριά
'Εἶνε πράσινες φωλιές
Και στέες πράσινες φωλιές
Κάθονται πράσινα πουλιά,
Και τὰ πράσινα πράσινα πουλιά
Κάνουν πράσινα ἀύγα.
Χώρις μάτια τ' ἔβλεπα,
Χώρις ποδάκια ἀνέβαινα,
Χώρις χέρια τ' ἄρτακα,
Χώρις σουβλί τὰ τούβλινα,
Χώρις στιά τὰ 'ψησα,
Χώρις στόμα τ' ἄφαγα,
Χώρις δόντια τὰ μάσησα,
Χώρις γλώσσα τὰ φροκίλησα,
Χώρις κοιλιά τὰ γόνεψα
Κι' ἔ δὲν πιστεύεις, λυσοουριά,
Χ... και κατούρησε,
'Εννιά βολές τήν ὦρα.

Δ. ΣΠΗΓΓΟΣ

(*) 'Ενῶ λέει τὸ ξόρκι ἡ ξορκίστρα κάνει σταυρούς ἀπάνου στο μέτωπο τ' ἄρρώστου, κρατώντας ἕνα τί ἀπό πάνου του (τρίχα του κεφαλιού, κλωστή ἀπὸ τὸ ρούχο του, κτλ.), σαλιωμένο ἀπὸ τὸν ἴδιον. 'Αν ἡ ξορκίστρα λέγοντας τὸ ξόρκι χασμουριέται ἀδιάκοπα, εἶνε βέβαιο πὼς ἡ ἄρρώστεια εἶνε ἀβάνακμα.

(**) Τοῦτον τὸ στίχο τόνο λέει τρεῖς φορές, και κάθε φορά φτυεῖ κατά γῆς.

(***) 'Αδενίτις. 'Ενῶ λέει τὸ ξόρκι ἡ ξορκίστρα κάνει σταυρούς μ' ἕνα τοσκούρι ἀπάνου στή γωνιά τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἄρρώστου. Προφέροντας τὸν προτελευταῖο στίχο χτυπάει κοφτά τή γωνιά.

(****) Δυσοουρία. 'Ενῶ λέει τὸ ξόρκι, ἡ ξορκίστρα οἰτάζει κατάματα τὸν ἄρρωστο.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΛΟΜΑΔΙΑΤΚΟ

'Από Πέμπτη σὲ Πέμπτη

'Υπουργὸς 'Εσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομυχάλης.

Σκοιωμοί. Περαιάς 1 (ἀπὸ ἀμαζα), 'Επαρχίες 2.
Δαβωμοί. 'Αθήνα 7, Περαιάς 5 (οἱ δυὸ ἀπὸ κάρρα), 'Επαρχίες 1.
Κλεισιές. 'Αθήνα 1, Περαιάς 1, 'Επαρχίες 3.
'Απαγωγές. 'Επαρχίες 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Φίλε Ταγκόπουλε,

Σέ παρακαλῶ νά γνωρίσης μὲ τὸ φύλλο σου στὸν «Παράξενον» τοῦ παρασμένου φύλλου, πὼς ὅταν ἔγραφα τὸ ἄρθρο μου «Οἱ Φρόνιμοι» δὲ σκέφθηκα καθόλου τοὺς κουτοπόνηρους και τοὺς κακόπιστους. Γειά σου.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΙ

Πόλη 4 τοῦ 'Οχτώβριου.

Φίλε «Νουμά»,

Ζητῶ τήν ἄδεια νά σοῦ κάμω μιά παρατήρηση πού ἦρθε στο νοῦ μου ὕστερα ἀπὸ τὸ δικάσιμα τοῦ τελευταίου φύλλου. Πολλές φορές μιλάς γιά Ταρταρίνους και Ταρταρινισμούς, και ἔχεις χίλιες φορές δικιο νά ὀνομάσης ἔτσι τοὺς φραγκοτάδες τῆς 'Αθήνας και ἔλλων πόλεων τῆς 'Ελλάδας. 'Ακόμα τὸ παρατήρησα προχτές πού ἦμουνα στὰ νησιά. 'Ολοι σοῦ ἔχουνε μόνο μιά 'Ιδέα, βέβαια τὴ μεγάλη, πού τοὺς βάζει ἕνα μπερντέ στὰ μάτια, μὴ ξέροντας πού εἶναι τὰ ἀληθινὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Τοῦτο δὲ θὰ μὲς κάμει νά καταστραφῶμε, και τὸ ἔλεγε σωστά ὁ Καρκαβίτσας «Τάχα ἡ βουδαμάρια δὲ μὲς φέρνει ἴσα στο θάνατο;»

Τοῦτο δὲ ἤθελα νά σοῦ πῶ, ὅτι παρατήρησα πὼς μερικοὶ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» δὲν ξέρουν ἀκόμα τί σημαίνει καθαρὰ Ταρταρίνος και ταρταρινισμός, και θὰ εἶταν πολὺ καλὸ, μοῦ φαίνεται, νά μεταφράσεις στὰ φυλλάδια τοῦ «Νουμά» τὸ σύγγραμμα τοῦ περιδόξου Α. Διαμῆλι Ταρταρίνος ἐν Ταρταριονίᾳ κ' ἔτσι θὰ μὲς κάμης νά ἐνοήσουμε καλῆτερα τί εἶναι τὸ ἐλάττωμα τὸ ρωμαϊκὸ και πιστεύω νά μὲς ὠφελήσῃ. Ξέρω ὅτι μιά μετάφραση ὑπάρχει, ἀλλὰ σὲ λογιώτατη γλώσσα.

Σοῦ στέλνω ἕνα φύλλο τῆς «Προόδου» πού μιλεῖ γιά τίς ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Πόλης. Τί θὰ πῆ ἄραγε πού γράφει ὁ δημοσιογράφος: «'Ο Ταχυδρόμος γράφεται εἰς ἐπιμελημένην γλώσσαν ὡς ἀκαδημαϊκὴν;» Πού εἶναι τούτη ἡ 'Ακαδημία πού ὀρίζει τοὺς κανόνες τῆς γλώσσας μας;

ΤΡΟΑΚΑΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιά τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιῶντα στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» (σελ. 502) και «'Ονειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλη «'Ηλιος και φεγγάρι» (σελ. 120) τοῦ Φωτιάδη «'Ερωτικὸ ζήτημα και ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση» (σελ. 405).

Τοῦ 'Εφταλιώτη «'Ιστορία τῆς Ρωμοσύνης» σελ. 320 και «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμοῖκης γλώσσας (μὲρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «'Αλάφης και Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. 'Ηλ. Βουτιερῆδη (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπέδη «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περιγαλιτή (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλεῖ Αἴας. Μεταφρ. Ζήσιμου Σίδερη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. 'Αντρεάδη «'Ο Μὲγ' 'Αλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Π. Ταγκόπουλου «Ζωντανοὶ και Πεθαμμένοι» δράμα—«'Η Χρυσουγή» και «'Εξόρις στο Γιάλο» δηγηματα (σελ. 78).

'Η ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. 'Αλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 και φρ. χρ. 2 στο ἐξωτερικὸ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Κάποτε εἶχαμε γράψῃ πὼς ἡ Κέρκυρα εἶναι — και παρῆναι μάλιστα—πνευματικὴ πρωτεύουσα τῆς Ρωμοσύνης. Και μὰς τὸ θυμίζει τώρα ἕνας διαλαχτός φίλος πού βρίσκεται αὐτῆς τίς ἡμέρες στο φημισμένο νησί.

— «'Εδῶ (μὰς γράφει) βρῆκα δουλιές πού οὔτε καν εἰς ὀνειρευόμουνα. Εἶν' ἕνα καφενεῖο τοῦ Μακρή πού τὸ λένε οἱ Κορφιῆτες τὸ καφενεῖο τῶ Μαλλιαρωῶν. 'Εκεῖ διαβάζεται ἐπισήμως κ' ἡ «Νουμά». Τὸ βράδι μαζεύονται ἐκεῖ ὅλ' οἱ μαλλιαροὶ και τὰ λένε. Και πόσοι εἶναι!..

— «'Ιοὺς δημοτικιστάδες τοὺς λένε μαλλιαροὺς κ' ἐδῶ. Μὰ δὲ δύνουν τὴ σημασία πού δύνουν στήν 'Αθήνα σ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετο—τότο πολὺ πού και οἱ ἴδιοι οἱ δημοτικιστάδες τὸ δεχτήκανε.

— «'Δὲ φαντάζεται κανεὶς τὸ σεβασμὸ πού δείχνουν οἱ Κορφιῆτες στοὺς μαλλιαροὺς. 'Αμα σ' ἕνα σαλόνι ἢ σὲ μιά συντροφιά ἀκούσει κανεὶς ἢ καμιά πὼς βρίσκεται στήν παρῆα και μαλλιαρὸς γυρίζει και τὸν κοιτᾷ με σεβασμὸ».

— Μὰς γράφει κ' ἄλλα ὁ φίλος, μὰ δὲν τὰ τυπώνομε, νά μὴ λυσάζουν τὰ κοπέλια τοῦ Μιστριώτη.

— 'Ο κ. Πῶπ σχολίασε τὸ πρόγραμμα τοῦ Βατ. Θεάτρου—μὲ ἀρετὴ σοφία βέβαια.

— Μὰς ἔμαθε δηλαδὴ, και σπολλίτη του, πὼς τὸ ὄρμα τοῦ Χάουπμαν «ἡ βουλαγμένη καμπάνα», εἶναι ἀκαλὸν ὡς μυθιστόρημα (θεοῦλη μου!) μὰ ἴσως ὡς ἔρμα!

— Μὰς ἔμαθε ἀκόμη και τὸ σπουδαῖο αὐτό, πὼς ὁ κ. Πατσάλης δὲν ἀνακατέυτηκε καθόλου στο δραματολόγιο. Σὰ νά εἶπε κανεὶς τὸ ἐναντιοῖ!

— 'Απὸ τὸ παρασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά» ἔχουμε και μιά καινούρια ποιήτρα, τήν κ. Εὐανθία Χατζῆ.

— 'Η κ. Χατζῆ εἶναι ἡ ἴδια πού, καθὼς γράφει σὲ παρασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά» (ἀριθ. 162, σελ. 7), μίλησε τόσο παληκαρῆσια στο παρθεναγωγεῖο τῆς Κόνιτσας γιά τὸ ὀλέθριο ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα.

— Τί ἀξίζουν τώρα τὰ ποιήματά της, ἔς τὸ πούν οἱ ἀναγνώστες μας πού θὰ διαβάσουνε σερὰ ἀπ' αὐτά.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Εντοκοὶ καταθέσεις

'Η 'Εθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα και εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς ὄρακα και λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὀμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὀμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και, τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

Table with 2 columns: Duration (1)2 τοῖς ἑκατ. κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν, 2) » » » » » » 1 ἔτους, 2)2 » » » » » » 2 ἔτων, 3 » » » » » » 4 » , 4 » » » » » » 5 »

Αἱ ὀμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνημοι.

'Εκ τοῦ Γραφείου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ' ἰουδ. Χριστ. 'Ομορφὴ μετάφραση, μὰ δυστυχῶς τὸ ἴδιο ποίημα δημοσιεύτηκε δὴ και δυὸ χρονια στὰ «Νουμά», στὸν ἀριθ. 76, σελ. 7, στήλ. 1. Στείλτε μὰς τίποτ' ἄλλο, ἀφοῦ τόσο ὁμορφα μεταφράζεται, και θὰν τ' δημοσιεύσουμε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. — Φίλο Δημοστικιστῆ. 'Εγὼ εἶμι δίκιο. «'Οὐτε Κθααρσῦουσα, οὔτε κατ' ἀρρῶουσα, οὔτε τεχνῆ, οὔτε Σχολαστικῆ, ἀλλ' 'Αντιδημοτικῆ. Αὐτὸς ὁ τίτλος ταιριάζει στήν Καθαρεύουσα, ἀφοῦ τίποτ' ἄλλο δὲν κανε παρὰ νά πολεμάει τὴ δημοτικὴ, τὴ ζωναντῆ, τὴ φυσικῆ, τὴν 'Εθνικὴν μας γλώσσα. 'Αντιδημοτικῆ λοιπόν ἡ Καθαρεύουσα, και 'Αντιδημοτικῆς οἱ καθαρευουσινοί. Τόσο σωστὴ βρίσκουμε τὴ γνώμη σου πού δὴ κ' ἐμπρός, μιλώντας γὰ καθαρεύουσα και γὰ καθαρευουσινοὺς, αὐτοὺς τοὺς τίτλους θὰν τοὺς δάδουμε.— κ. Μάξιμο. Τὸ πρῶτο, πολὺ καλὸ και θὰ δημοσιευτεῖ, μὰ πρέπει πρῶτα νά μάθουμε τὸ ἀληθινὸ σου ὄνομα.